

el pont de pedra

espectacles

TEATRE ALBENIZ

“Varieté” és una realització de Nicolàs Farkas. Recordem encara amb massa delectança aquell altre “Varieté” mut perquè ens convencí aquest “Varieté” d’ara, tan desproveït de dramatisme. El títol ens obliga a comparar-lo amb aquell film que guanyà el primer premi l’any 1927, però tan desfavorablement que val més no recordar l’obra mestra. Això no vol dir que sigui un film dolent ni molt menys, ans al contrari: trobem que els actors treballen amb tota justesa i sobrietat, posant de manifest llur classe. El final d’aquest “Varieté” és massa americà, a gust de porteres. Remarcarem uns quants detalls que ens sorprengueren passessin per alt a un bon director sobretot la difícil conversió d’un treball trapezista de tres persones —imprescindibles les tres— en un treball —impossible— de dues.

L’acomodador

Cinema amateur

Sembla que hi ha el propòsit de crear, dins el G. E. i E. G. una secció de cinema amateur. No cal dir com veuríem amb joia que això es pogués realitzar i que l’esforç d’aquests aficionats, reeixís de la millor manera possible.

Prometem tornar-ne a parlar ben prompte.

gran-via

La gran propaganda feta a l’entorn d’aquesta pel·lícula ens feia esperar quelcom més bó, que el que és en realitat. De mica en mica ens anirem acostumant a no fer gaire cas de segons quines propagandes.

«Bolero» fou un èxit remarcable. Podem dir que és la pel·lícula que ha reportat més benefici i més popularitat a George Raft. Els americans seguint la norma de sempre, han volgut explotar l’èxit de «Bolero» amb «Rumba, i també com sempre, han fracassat. No vol dir això que «Rumba», sigui una producció dolenta i desprovista d’aquelles valors que fan interessant una pel·lícula, ans el contrari, creiem que agradarà, doncs, no li manca ni bona presentació ni bona interpretació. Lo millor del film, com de tantes americanes, és el muntatge i l’scenario. La música discreta, sense ésser res de l’altre món. En conjunt, una pel·lícula discreta sense arribar a gris.

«El brindis de la muerte». — Es un film que només es pot veure per la sòbria i bona interpretació de Warner Baxter. Conxita Montenegro, bé dintre del seu petit rol. Pesat a estones.

«Paz en la tierra» de Charles Muntz, és una de dibuixos, meravellosa en quant a colorit. Després de Walt Disney és Muntz el dibuixant que sap treure més bon partit d’aqueixa classe de produccions. Sobretot baix el punt de vista decoratiu, els dibuixos animats de Muntz, es poden posar al costat de Disney sense desmerèixer.

O. K.

LLEGIU CADA QUINZENA
“EL PONT DE PEDRA”

—Però escoltí; que s’està burlant de mi o què— diu cada vegada més amoscat el guàrdia.

—Oh, no senyor; Déu me’n guard!

—I doncs, com ho sap que està assentat aquest que vostè diu que és un imbècil si la portà està tan-cada?

—Perquè un amic m’ho ha dit— respongué més tranquil·litat al trobar una sortida salvadora.

El d’«asalto» s’apaivagà de seguida, creient que l’insult anava dirigit a l’àrbitre.

lleixius berenguer, els preferits

agafat al vol

—Veus aquell senyor que ve? Es el pare de la meva nòvia.

—I ja ho vol que acompanyis a la seva filla?

—Ja ho crec. Ara ho veuràs.

Quan l’enamorat galan arriba a l’altura del futur sogre, donà la gran barretada i amb un somriure captivador saludà:

—Bona nit tingui!

—A Vd. no le saludo, so sinvergüenza!— respongué amb cara de pomes agres el pare de la filla.

(No volem comprometre a ningú; no direm noms; només direm que això ho escoltàrem la diada de Reis al carrer de Ciutadans.)

Modernitat...

Elegància...

C. Rosa Frou

S A S T R E

Ciutadans, 22 GIRONA

